

Ústavnímu soudu v Brně

Joštova 625/8

602 00

Brno-Město

Stěžovatel: **Petr Scheuer**, nar. 8.6.1968, bytem Libřice 23, 503 44 Libřice

~~zastoupen Mgr. Richardem Mikyskou, advokátem~~

se sídlem v Ústí nad Orlicí, M.R.Štefánika 264

Účastník řízení: **Krajský soud v Hradci Králové**

za který jedná JUDr. Dana Mazáková, předsedkyně senátu 26 Co

Okresní soud v Trutnově

za který jedná JUDr. Milena Járošová, samosoudkyně

Vedlejší účastníci: nezl. **Petr Scheuer**

nar. 2.10.1992, bytem Trutnov, kpt. Jaroše 328

nezl. **David Scheuer**

nar. 28.6.1996, bytem Trutnov, kpt. Jaroše 328

matka nezletilých dětí **Petra Scheuerová**

nar. 30.1.1973, bytem Trutnov, kpt. Jaroše 328

opatrovník nezletilých dětí **Městský úřad Města Trutnova**

Ú s t a v n í s t í ž n o s t

**proti pravomocnému rozsudku Kr. soudu v Hradci Králové
ze dne 6.4.2010 sp. zn. 26Co 487/2009 ve věci Okresního soudu
v Trutnově, sp. zn. 12 P 228/99**

Š e s t k r á t

—zvláštní plná moc

- pravomocný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6.4.2010 sp. zn. 26Co 487/2009-933
 - příloha č.1 Metodického materiálu pro sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkách výživného na děti
-

1) Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6.4.2010, sp. zn. 26Co 487/2009-933, byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Trutnově z 18.6.2009, sp. zn. 12P 228/99-763 a mé odvolání bylo shledáno nedůvodným. Žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolání proti rozsudku Okresního soudu jsem podal já a Krajský soud v Hradci Králové rozsudek Okresního soudu zrušil v části týkající se období, k němuž byl již dříve vynesena pravomocný rozsudek, a v ostatním potvrdil.

Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 11.5.2010. Já v zákonné lhůtě podávám tuto ústavní stížnost prostřednictvím advokáta určeného mi rozhodnutím ČAK č.j. 1600/10, Mgr. Richarda Mikysky.

D ů k a z : rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 26Co 487/2009-933

2) Já jsem podal dne 5.5.2008 k soudu prvního stupně návrh na snížení výživného na nezl. syny Petra a Davida s tím, že jsem soud seznámil se zásadními změnami v mých a jejich poměrech rozhodných pro určení výše vyživovací povinnosti. Okresní soud dlouho nekonal a teprve poté, co mu Krajský soud po mé stížnosti uložil do deseti dnů naříditi jednání, je nařídil na duben 2009. (Mezitím, sedm měsíců po podání mého návrhu na snížení, matka podala návrh na exekuci pro dluh na výživném.) Okresní soud ani v dubnu nerozhodl a jednání odložil, a teprve v červnu 2009 můj návrh zamítl. Já okamžitě podal odvolání a požádal jsem také o přidělení právního zástupce. Tento můj návrh byl Okresním a poté i Krajským soudem zamítnut, neboť *prý věc není složitá a jsem schopen se hájit sám*¹. Právního zástupce mi poté přidělila ČAK. Krajský soud provedl 30.3.2010 jednání, vynesení rozsudku o týden odložil a 6.4.2010 můj návrh zamítl.

Odvolací soud rozhodné období rozdělil na dvě části a zjistil, že v obou má rodina matky i bez výživného vyšší příjem na osobu než má naše domácnost.² Soud říká, že „nepatrně“, ale v prvním období má domácnost matky na osobu 121% našeho příjmu, v druhém období pak 132% našeho příjmu.

K tomu je nutno dodat, že Krajský soud opět nezapočetl matčin před soudem přiznaný příjem výši **5600,- Kč měsíčně**, který matce dává její druh na úhradu leasingových splátek na její auto.³ (V předchozím řízení tento příspěvek odmítl tentýž senát zohlednit poté, co matce položil otázku, zda se cítí být majitelkou toho vozu, a ona odpověděla, že ne. Nyní soud nspecifikuje důvod odmítnutí, ale zdůrazňuje, že majitelem vozu je *prý* leasingová společnost - přičemž je obecně známo, že „vlastnictví“ leasingové společností je pouze formální, ale fakticky je tato věc od počátku v majetku a užívání kupujícího, pouze do *právního* vlastnictví přechází postupně se splátkami) .

A dále je třeba dodat, že Krajský soud nezohlednil ani příspěvky, jež matce dává Město Trutnov, přestože jsem na ně při jednání upozornil⁴, a přestože je soud v rozsudku zmiňuje.⁵

1 usnesení 26Co 488/2009 – 792 (...a to především ... tato věc není nějak právně složitá a otec je schopen sám hájit svá práva...)

2 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, konec str.9 a začátek str.10

3 tamtéž, str.5, třetí odstavec

4 zápis z jednání před odvolacím soudem ze dne 30.3.2010, str.5 (odkazují na č.l.699, kde jsou příspěvky uvedeny)

5 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.2 uprostřed

I přes výše uvedené soud vlastním výpočtem prokázal, že zákonný důvod pro vyměření výživného, daný právem dětí podílet se na životní úrovni rodiče a vymezený možnostmi rodiče a potřebami dítěte, je skutkovými zjištěními popřen, neboť potřeby synů z prvního manželství byly a jsou zajištěny výrazně lépe než potřeby mé a ostatních oprávněných v naší rodině, což je zřejmé například i z toho, že ač jsem, vzhledem k naší situaci, dlouhodobě platil jen zlomek výživného, matka poslala staršího syna na soukromou střední školu a nepotřebovala finanční výpomoc, a to ani od svého druhá, který se u ní většinou zdržuje, má příjem 25 tisíc měsíčně a víc – ale, prý, jen občas koupí něco k jídlu, kdežto u nás soud zjistil, že naše příjmy jsou pro běžný život naprosto nedostatečné.

Odvolací soud se také vyjadřuje k závěru trestního soudu, který před třemi lety pro své účely označil výživné jako „zjevně nepřiměřené“, a to, aniž by provedl porovnání příjmových a majetkových poměrů, a sice tak, že odmítá obvyklý způsob určování výživného a tvrdí (zcela v rozporu se zákonem), že tento způsob *lze použít pouze v obvyklých případech, kdy povinný má pouze 1 až 4 vyživovací povinnosti*, a uzavírá, že *ve výjimečných případech, jako je tento ... je to povinný, jehož životní úroveň musí ve prospěch oprávněných klesnout a může se ve výjimečných případech propadnout až k hranici životního minima. Právě tento hraniční případ je v souzené věci zjištěn.*⁶

Odvolací soud své rozhodnutí opírá také o *rakouskou metodu výpočtu výživného* a provádí kalkulaci (k níž více v příloze). Závěr soudu se však s uvedenou metodou zásadně mýjí. Odvolací soud totiž v rozsudku spojuje **rakouskou** metodu s **českým** výkladem pojmu existenčního minima, což zjevně není možné (nepřípustnost toho vyplývá přímo z instruktážního materiálu, který přikládám) – ale především je takový postup ve svém důsledku diskriminační vůči dětem v naší domácnosti. Soud zcela nepřipustně přistupuje k dětem z mého druhého manželství jako k dětem druhé kategorie, které nesmějí nijak zasáhnout do životní úrovně těch prvních, což je v rozporu s prostými morálními principy, je to v rozporu se zákonnými ustanoveními i se státní politikou v tomto směru. (Při vynášení rozsudku bylo řečeno výslovně, že děti v naší domácnosti nesmějí omezit životní úroveň těch dříve narozených; v písemného vyhotovení rozsudku to explicitně není, ale prakticky ze všech úvah a vyjádření odvolacího soudu je tento jeho postoj zcela evidentní.)

Odvolací soud svá zjištění uzavírá tím, že *napadený rozsudek shledal v části od 27.6.2007 věcně správným a jako takový jej potvrdil ... neboť s ohledem na shora popsané úvahy dovedl, že změna poměrů, ... která by měla mít za následek změnu rozhodnutí o výživném, nenastala.*⁷

Takový závěr jde však proti faktickému stavu, který byl soudu popsán⁸ a doložen⁹.

Úvahy soudu jsou totiž v logickém i věcném rozporu se zjištěnou skutečností a vytvářejí pouze jakousi imaginární „realitu“, na níž soud staví své rozhodnutí – ale která se se zjištěnými skutečnostmi zásadně mýjí, jak je naznačeno zde a šířeji popsáno v příloze.

6 tamtéž, str.11, druhý odstavec

7 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.13

8 spis 12P 228/99, např. v mém odvolání proti rozsudku OS v Trutnově ze 2.8.2009, v mém vyjádření k jednání z 11.6.2009 a dalších, v písemné „závěrečné řeči“ k jednání KS v HK dne 30.4.2010, a jinde

9 spis 12P 228/99, např. č.l.706 až 722 – potvrzení o příjmech, o studiu dětí, a nákladech na ně a tak dále

Odůvodnění rozsudku stojí na zavádějících i vysloveně nepravdivých informacích, a rozsudek v této podobě vzbuzuje dojem, jako byl soud veden jistotou, že obsáhlé odůvodnění je samo o sobě dostatečné a tvrzení v něm obsažená budou brána jako *fakta*, a námitky proti nim že budou automaticky odmítnuty.

D ů k a z : spisem Okresního soudu v Trutnově č.j. 12P 228/99
přílohou č.1 k Metodickému materiálu pro sjednocení rozhodovací praxe
soudů v otázkách výživného na děti (*rakouský model určování výživného*)

3) Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové tedy podávám tuto

ú s t a v n í s t í ž n o s t,

kdy tvrdím, že v řízení před soudem prvního stupně i v řízení před soudem odvolacím došlo k porušení čl. 69 odst. 1 Ústavy, kde je deklarováno, že všichni účastníci řízení mají před soudem rovná práva, dále mám za to, že došlo k porušení čl. 90 Ústavy, podle něhož jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům, a s tím souvisí i porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, kde bylo porušeno moje právo na soudní a jinou ochranu, a dále bylo porušeno právo na ochranu zákona pro rodičovství a rodinu podle čl. 32 Základní listiny práv a svobod, a také došlo k porušení práva na ochranu rodinného života a diskriminaci dětí pro jejich původ z druhého manželství.

Soud naprosto otevřeně nutí k diskriminaci dětí narozených později, když svou argumentací a použitými metodami zohledňuje výhradně potřeby prvorozených dětí. Pokud by princip, který odvolací soud na mnoha místech v rozsudku uplatňuje, měl platit, znamenal by privilegované postavení prvorozeného dítěte, jehož životní úroveň se nesmí snížit narozením druhého dítěte, této ponížené životní úrovně se pak nesmí dotknout narození třetího dítěte a tak dále, a to je zjevně nemravné a diskriminační vůči dětem pro jejich pořadí narození, respektive (v tomto případě) pro jejich rodinný původ, a je to i v rozporu se státní sociální politikou – neboť soud svým rozhodnutím děti z mého druhého manželství fakticky připravuje o podstatnou část státních příspěvků a dávek, jež přerozděluje a dává je dětem z manželství prvního, aby zvýšil jejich už dříve vyšší životní úroveň. A já se domnívám, že takové počínání by bylo v ROZPORU S DOBRÝM MRAVEM, a to i tehdy, pokud je nařídí soud.

Domnívám se dále, že podobně nemravné je, aby soud děti shledal natolik vyspělými, aby mohly určovat formu a rozsah vztahů s rodičem, tedy aby bez zjevné příčiny zcela odmítly kontakt se svým otcem, k nim obdobně nepřístupoval i v dalším, tedy v povinnosti přijmout následky takového jinak zcela nepřijatelného rozhodnutí, a ponechal jim ze vzájemných vztahů rodiče a dítěte jen právo na peníze. A domnívám se, že pokud to soud dělá, má tím na jejich morální vývoj naprosto zhoubný účinek. (více v příloze; tuto věc nejsem schopen komentovat bez rozhořčení).

Svůj diskriminační přístup k dětem v naší domácnosti prokazuje soud například tím, že z prostého konstatování, že *jednotlivé osoby v rodině otce se musejí mít „zákonitě“ hůře než v rodině matky, protože příjem v rodině otce je třeba rozpočítat mezi velké množství osob,*¹⁰ výslovně vyvozuje, že je třeba „zákonitě“ horší hmotné zajištění dětí v naší domácnosti ještě více prohloubit jeho rozhodnutím.

Tímto svévolným výkladem soud také otevřeně popírá právní rámec výživného.

Odvolací soud sice formálně tvrdí, že *je naopak přesvědčen, že je to povinný, jehož životní úroveň musí ve prospěch oprávněných klesnout.*¹¹ ale domnívám se, že takové vysvětlení je opět jen formální proklamací, neboť nelze přijmout, aby pokud soud svým rozhodnutím uvrhne rodiče do bída (2880,- Kč na měsíc), neprojevalo se to na životní úrovni dětí v jeho domácnosti, jež jsou ve smyslu zákona rovněž oprávněnými – a v jejichž prospěch tedy prý má moje životní úroveň klesnout. To tvrzení je tedy zjevně paradoxní, v rozporu samo se sebou. A nebo soud považuje za oprávněné pouze děti z prvního manželství.

Ano, tak to je – a soud to dělá už od roku 2005, kdy vynesl rozsudek, který byl Ústavním soudem zrušen¹², ale senát 26Co novým rozsudkem jen pozměnil odůvodnění, avšak výhradám Ústavního soudu vyhověl jen formálně a fakticky své rozhodnutí, založené na důsledném přehlížení dětí z druhého manželství, potvrdil. Tento rozsudek již Ústavním soudem nebyl zrušen s tím, že pochybení prý *nedosahuje ústavněprávní úrovně a soud prý nevybočil z přijatelného rámce natolik extrémním způsobem, že by takové rozhodnutí bylo očividně nespravedlivé a ... neudržitelné.*¹³

Jak jsem uvedl výše, domnívám se, že takto zjevně svévolné odůvodnění není možno přijmout, neboť jím jsou hrubě porušována ústavní práva má a dětí v naší domácnosti.

Domnívám se, že právo na spravedlivý proces nemůže být porušeno *více* nebo *méně*, ještě *přijatelně* nebo už *nepřijatelně*, ale buď porušeno JE a nebo NENÍ; a domnívám se, že pokud porušeno je (tedy pokud jsou pochybení tak zásadní a závěry soudu tolik let v tak extrémním nesouladu s právem a skutkovými zjištěními), pak stížnost pro porušení práva na spravedlivý proces by mohla být odmítnuta toliko s ohledem na *nicotnost* následku – jímž ale, v tomto případě, je mnohaleté finanční i psychická likvidace naší rodiny.

My, pokud měly dcery dostat možnost studovat, nemohli výživné platit – a soudy nám dokonce „zastřené“ vytýkají, že jsme dcerám (Anně) umožnili studovat a dávali jí na to peníze – a nyní, po rozsudku, nám vznikla povinnost platit náklady exekuce, o niž matka požádala 7 měsíců poté, co já podal návrh na snížení, když i mé žádosti a prosby alespoň o určení splátkového kalendáře byly soudem prvního i druhého stupně ignorovány – a nyní, po vynesení posledního rozsudku, jsem byl nucen si na exekuci půjčit od rodičů a pak od bratra na zbývající dluh, na nějž matka před vynesením rozsudku podala opět návrh na exekuci, neboť stále platí rozsudek z doby, kdy já měl vyšší příjem a žádné další vyživovací povinnosti. Soud tedy nejen neuznává naši potřebu splácet půjčku na bydlení, ale fakticky rozhodl, že výživné za mě bude platit manželka, protože já bych měl z 2880

10 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, úvod str. 6

11 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.11, uprostřed

12 Nález I ÚS 527/06

13 Usnesení I ÚS 2093/2007

Kč na měsíc desítky let splácet exekuce, když ona by přitom, podle rozsudku, měla už tak nést všechny náklady na domácnost a téměř všechny náklady na zaopatření dětí a vlastně i na zaopatření mé, když mně soud ponechal jen prosté existenční minimum, a našim dětem ode mě přiznal právo na „svačiny“, jak sám v rozsudku tu částku označil – ale mojí manželce současně znemožňuje, aby si na to vydělala, neboť bez studia by možná práci vůbec nenašla¹⁴, resp. za plat srovnatelný s mateřskou, na původním pracovišti v Trutnově (a tak dále; více v příloze).

Některá další z mnoha pochybených úvah a závěrů soudu popíšu v **příloze**, abych doložil naprostou svévoli rozhodování soudu v této věci. Domnívám se totiž, že odůvodnit lze cokoli; odůvodnění však musí být přijatelné a nemůže stát na nepravdivých tvrzeních; odůvodnění je nutno posoudit – a přijmout, resp. odmítnout s ohledem na jeho obsah.

Domnívám se rovněž, že odvolací soud provedeným rozsahem dokazování (107 stran spisu) překročil přiměřenou míru, když dokazování provedené u soudu prvního stupně nebylo téměř žádné, rozhodně však bylo zcela nedostatečné. Tím mě odvolací soud prakticky zbavil práva na přezkum soudního rozhodnutí, neboť dokazování a vyhodnocování důkazů proběhlo na jednom stupni a já neměl žádnou možnost odvolání, přičemž jsem mnohokrát žádal, aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k došetření.

Jak je z uvedeného zřejmé, že soudy neposkytly ochranu právům, ale naopak se svévolností svých závěrů, jež je popsána výše – a především v příloze – dopustily porušení práva na spravedlivý proces a práva na soudní a jinou právní ochranu, dále nebylo při řízení zaručeno, že všichni účastníci mají v řízení rovná práva, a došlo také k porušení práv mých a práv dětí narozených v mém druhém manželství.

Krajský soud v Hradci Králové pak nenapravit chybnost rozsudku Okresního soudu, ale svým vlastním rozhodnutím hrubá a diskriminující pochybení ještě prohloubil úvahami, na nichž rozsudek postavil a které jsou zcela zavádějící, nelogické a v rozporu se zjištěnou skutečností. Tím porušil Ústavou a Listinou základních práv a svobod zaručená práva má i mých dětí z druhého manželství, jak jsem uvedl shora.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby Ústavní soud v Brně přijal tento

n á l e z

jímž rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jako soudu odvolacího, ze dne 6.4.2010 sp. zn. 26Co 487/2009, zruší.

Petr S c h e u e r

14 spis 12P 228/99, č.l.878

příloha

informativní výčet nepravdivých, zkreslených a zavádějících tvrzení v rozsudku 26Co 487/2009 – 933

nadstandardní příspěvky dceři Anně

Soud opakovaně zdůrazňuje, že *Anně přispíváme částkou 4000 měsíčně mimo stravu a oblečení¹⁵*, nebo, že jí *dáváme mimo jídla a ošacení 4000 měsíčně, neboť bydlí v pronajatém bytě¹⁶* a také, že *přítom například Janě [překlep ve jméně, pozn. P.S.] otec a jeho manželka vyplácí – kromě jídla a ošacení „příspěvek“ 4.000 Kč měsíčně¹⁷*. Přítom je však soudu z mých podání a výpovědí známo, že uváděná suma je **souhrnem** nákladů na její studium, stravu a ubytování, a je průměrem měsíčních nákladů, a také je mu známo, že pronajatý byt je její prababičky, která je momentálně v domově důchodců, a že v něm Anna bydlí se spolužačkami a od nás dostávala stejně peněz, jako by platila na internátě – přičemž na zhruba stejnou částku by přišlo i dojíždění z domova – ovšem přišla by o možnost alespoň něco si přivydělat, protože od nás dostává peníze nepravidelně – a v poslední době, obzvláště po rozhodnutí odvolacího soudu, velmi omezeně).

“rakouská metoda“ určení výživného

Způsob, jakým soud použil *rakouskou metodu výpočtu výživného*, je rovněž naprosto zjevným projevem diskriminačního přístupu k mým dětem z druhého manželství – a vzhledem k názornosti a minimálnímu rozsahu „návodu“ je, podle mého, naprosto nemožné vykládat toto zkreslení jako omyl. Podle kalkulace, již soud provedl, nemá totiž moje manželka (na mateřské) ode mě nárok na žádný příspěvek, naopak má ona sama z mateřské nést všechny náklady celé domácnosti, neboť mně bylo rozsudkem přiděleno 2880 korun na měsíc a děti ode mě mají dostávat 1000 nebo 1500 korun (podle věku).

V rozsudku stojí: *Nadto považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit, že částka 1.500 Kč, kterou je otec povinen z titulu výživného pro nezl. Petra (skoro osmnáctiletého) a nezl. Davida (čtrnáctiletého) představuje 50 Kč denně, což nepochybně nestačí ani na pokrytí výdajů na stravování.¹⁸* A doplním, že kromě toho, že Petrovi bylo v rozhodném období 14 až 17 let, a Davidovi 10 až 13 let, souhlasím. Taková částka je skutečně tak „na svačiny“. O to nepochopitelnější je pak názor soudu, že studujícím dětem, které jsou plně závislé jen na příspěvku mém a příspěvku matčině, která má z mateřské zajistit celou rodinu, taková částka má stačit na studium, obživu, ošacení, zájmy a tak dále. A tím spíš je to nepochopitelné, jestliže soud předtím zjistil, že Petr a David jsou hmotně zajištěni i bez mého příspěvku a bez výše uvedených nezapočtených příjmů matky podstatně lépe než děti v naší domácnosti, a když navíc zjistil, že Petr studuje na soukromé střední škole, kde je nutno platit školné – a **matka nikdy nepotřebovala finanční výpomoc**, a to ani od svého druha, který, podle svých slov, vydělává 25 000 měsíčně¹⁹. To je buďto lež, která má zastřít skutečnost, že společnou domácnost vedou, a nebo to znamená, že má matka ještě jiné příjmy, podstatně vyšší než ty přiznávané.

15 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.10 uprostřed

16 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.4, poslední odstavec

17 tamtéž, str.12 dole

18 tamtéž, str.12 dole

19 zápis z jednání před odvolacím soudem ze dne 30.3.2010, str.5 dole (z výpovědi O. Šolce: *Přítelkyně za mnou nikdy nebyla s tím, že nevychází a že potřebuje půjčit nebo dát peníze.*)

„Návodem“, který soud použil, je o několik odstavců textu v první příloze *Metodického materiálu pro sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkách výživného na děti*, kterou přikládám a v níž stojí, že *judikatura zdůrazňuje dvoustranné posouzení potřeb se zajištěním důstojných životních podmínek pro povinného rodiče*, jež jsou posuzovány na druhém místě (za příjmy rodiče), a na třetím místě je definováno existenční minimum ve výši **650 EUR na povinného za měsíc**²⁰. Rozhodně tedy nejde o existenční minimum ve smyslu, v jakém je používá odvolací soud (kurs by v tom případě byl 4,43 Kč za 1 EUR), což jednoznačně vyplývá z následného vzorového výpočtu, kde je rodiči s příjmem 1200 EUR měsíčně vypočteno výživné na tři děti (5, 7, a 9 let) – a to je pak poníženo a poměrně rozpočteno tak, aby otci (jako jednotlivci!!!) zůstala více než polovina jeho příjmu, tedy 651 EUR, a na výživné je rozděleno 549 EUR²¹. Tohle zásadní pravidlo použité metody však odvolací soud „opomíjí“ a zaměňuje jím použité minimum pro přežití za existenční minimum podle rakouské právní úpravy, kde: *Je podle judikatury Nejvyššího soudu takové minimum, které povinnému zajistí udržení svých duševních a fyzických sil (650 EUR na povinného za měsíc – judikát JBI 2004/734)*²².

Tato metoda, pokud by byla použita, jak použita být má, funguje obdobně, jako její český ekvivalent, který ponechává 2/3 příjmu povinnému a zbytek rozděluje oprávněným. V Rakousku ponechávají povinnému (ale výhradně jemu) pevnou částku, u nás jde o procentní výměr z příjmu. Procentní výměr je evidentně štedřejší k vyšším příjmovým skupinám, pevná sazba naopak k nižším. Rakouská metoda také mluví o snížení procentní sazby až o 3% na každé dítě pro manželku bez vlastního příjmu – což odvolací soud zcela opominul. A především vůbec nezohlednil, že peníze pro děti ve společné domácnosti nejsou pouhým příspěvkem, ale mají je skutečně zaopatřit – což znamená, že děti vůbec nebyly zohledněny úměrně jejich faktickým potřebám.

nerovný přístup ke stranám

Soud také přistupuje odlišně k tvrzením jednotlivých stran, kdy informace získané z výpovědi matky soud přijímá jako faktická zjištění, když například říká: *Z doplňující výpovědi matky bylo zjištěno, že nežije ve společné domácnosti s přítelem... a že ten jí nepřispívá ani na bydlení.*²³

K tomu poznamenám, že osobně považuji za podivné, že matka, žijící se svými dvěma dětmi jako samoživitelka z příjmu okolo 8000 měsíčně, je schopna si takto „vydržovat“ přítele s příjmem kolem 25 000 měsíčně a spokojit se s tím, že on – prý – občas přinese něco k jídlu.

A dále, že přítel matky, který byl příčinou rozvodu a se kterým tedy matka od roku 1998 udržuje vztah, který matku vozí na každé jednání soudu (ač – prý – je přes týden mimo domov), který matce koupil nové auto a dává jí peníze na leasingové splátky, tak on – prý – **žije se svými starými rodiči v bytě 2+1**. A soudy to přijímají, přestože mu pošta chodí k matce, přestože psycholog z výpovědi synů zjistil, že žijí všichni od počátku ve společné domácnosti, přestože sociální pracovnice zjistila, že přítel matky s nimi tráví veškerý svůj volný čas, pokud je v Trutnově, a přestože já, když jsem přijel kluky navštívit, zastihl jsem doma většinou jeho, buď samotného, nebo s mými syny. Přesto soud tvrdí, že z výpovědi matky *bylo zjištěno...*

20 příloha č.1 Metodického materiálu..., str.1 a 2 (resp.14 a 15)

21 příloha č.1 Metodického materiálu..., str.4 (resp.17)

22 příloha č.1 Metodického materiálu..., str.2 (resp.15)

23 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, úvod str.5

nerovný přístup – půjčka na dům

Avšak informace „z druhé strany“ soud buď ignoruje nebo zpochybňuje, ač jsou logicky zdůvodněny a doloženy svědeckými výpověďmi i listinnými důkazy. V tomto rozsudku jde například půjčku od mých rodičů na dům, k níž soud uvádí: *V roce 2008 si rodina pořídila nový dům, s rodiči otce uzavřeli otec a jeho žena bezúročnou půjčku s dobou splatnosti 25 let. Takové podmínky splatnosti však z půjčky činí fakticky dar. Rodiče otce (věřitelé) budou v době splatnosti půjčky devadesátiletí lidé a lze proto, podle názoru soudu, důvodně předpokládat, že k vrácení peněz nikdy nedojde.*²⁴

Smlouva o půjčce²⁵ však ve skutečnosti obsahuje ujednání pro případ dožití rodičů (byla uzavřena především s ohledem na nároky mých sourozenců), a obsahuje také pravidlo, že na splátky půjčky půjdou všechny naše neobvyklé vyšší příjmy, jako případná odškodnění aj.

Soud tedy v našem případě tvrdí, že zjistil cosi, co je v rozporu s výpověďmi i obsahem smlouvy, ale u matky přijímá jako prokázané tvrzení, které je logicky i fakticky naprosto nepřijatelné.

Naše tíživá finanční situaci je, to nepopírám, důsledkem našeho svobodného rozhodnutí mít děti. Okresní soud naši situaci popsal takto: *Již při letném součtu tvrzených výdajů v rodině a doložených příjmů je zřejmé, že rodina spotřebovává daleko víc než činí její příjmy.*²⁶ Namítal jsem v odvolání, že to tvrzení je velmi přehnané a neuvádí konkrétní období, k němuž se má vztahovat, nicméně nepopírám obtížnost našich finančních poměrů, ale že takové – pro nás běžné – situace musíme řešit. A řešíme. Jenže soud nám rozsudkem, z něhož pochází výše citovaná věta, zbavil možnosti použít měsíčně 3000 Kč.

K tomu nám rozhodnutím téhož soudu dříve přibyla dosud platná povinnost uhradit 8536,- Kč za znalecký posudek (splácíme po 500 Kč měsíčně; rozhodnuto bylo v době, kdy já měl pouze invalidní důchod 10300 Kč bez jakéhokoli přívýdělku a manželka byla a je stále na mateřské), a povinnost platit vysoké náklady na exekuci, neboť rozhodování o této – prý jednoduché – věci trvalo soudům dva roky, a matka mezitím podala návrh na exekuci.

Odvolací soud také například tvrdí, že: *V každém případě lze uzavřít, že bezúročnou půjčkou na bydlení ... si rodina otce zvýšila životní úroveň, zatímco rodina matky takovou možnost nemá.*²⁷

To je ovšem lživé tvrzení a naprosto jasný doklad nerovného přístupu ke stranám a svévole při výkladu zjištěných skutečností. Skutečnost je totiž taková, že matka je výhradní majitelkou bytu 3+1 v Trutnově, a soudu je to známo přinejmenším ze spisu²⁸. Ten byt má cenu blízkou 2 milionům korun a před rozvodem byl v našem spoluvlastnictví (k převodu do osobního vlastnictví došlo po rozvodu).

studium

Odvolací soud nám rovněž opakovaně vytýká, že *manželka otce, ač na mateřské dovolené, dálkově studuje, i když má ukončené středoškolské vzdělání,*²⁹ nebo jinde, že za

24 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.10, poslední třetina

25 spis 12P 228/99, č.l.904

26 rozsudek 12P 228/99 – 768, úvod str. 6

27 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.10, poslední třetina

28 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.12 zcela dole (*matka předložila výpis z katastru nemovitostí, ... z něhož je patrné, že je jedinou vlastníkem bytu č.382/2, budova čp.328, Dolní Předměstí, Trutnov I*)

29 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.10, uprostřed

této situace [dokládána nízká výše vyměřeného výživného, pozn. P.S.] též nelze také nezmínit náklady otcovy manželky s dodatečným studiem ... a i s jeho studiem. Rozhodli se pro zvýšení kvalifikace, ač oba mají odpovídající zaměstnání.³⁰

Poslední tvrzení je vysloveně lživé, neboť já práci nemám a jsem šest let v plném invalidním důchodu, letos v lednu mi však byl namísto plného přiznán jen částečný důchod³¹, kvalifikaci mám nepoužitelnou, neboť jsem od studia nikdy v oboru nepracoval, a zdravotní stav mě v možnostech zaměstnání výrazně omezuje. Mé studium sice není zárukou, že práci najdu, ale pravděpodobnost se jím velmi zvýší.

A především – moje studium stojí asi 150 korun měsíčně, jak je soudu známo.

Asi před třemi lety jsem se například ucházel o místo soudního vykonavatele u Okresního soudu v Trutnově - a oficiálně mi bylo oznámeno, že jsem nebyl k přijímacímu pohovoru přizván proto, že nesplňuji kvalifikační požadavky - a bylo žádáno humanitní vysokoškolské vzdělání, které po ukončení studia budu mít.

Manželka je na mateřské a kdyby nastoupila zpět do Trutnova, měla by plat nižší než před odchodem na mateřskou (srovnatelný s mateřskou), a pokud má nastoupit kamkoli jinam, nutně potřebuje kvalifikaci zvýšit. Mohu jen plně odkázat na její přípis o nutnosti a přínosech jejího studia³², kde vše soudu jasně vysvětlila. A mám za to, že by naopak bylo z naší strany nezodpovědné, kdyby nestudovala – i když by to pro ni a pro nás všechny bylo mnohem jednodušší.

Vlastně bych ani neprotestoval, kdyby soud náklady s manželčím studiem nepřijal jako nutné (byť pro nás ve skutečnosti existenčně nutné jsou) – ale je naprosto absurdní, aby soud používal tuhle skutečnost, kdy se z našeho (zjištěného) mála musíme ještě uskromňovat, jako odůvodnění k tomu, aby nás ještě více přidusil a omezil.

náklady na bydlení

Odvolací soud dále v rozsudku konstatuje, že: *Náklady na bydlení po rozpočtu na jednotlivé osoby jsou nepochybně vyšší v rodině matky než v rodině otce, čímž se zároveň vyrovnávají příjmy do obou rodin, resp. na jednotlivé osoby v obou rodinách.*³³

„Nepochybně“ má zřejmě znamenat, že jde o odhad. Poté, co soud provede výpočet podložený 107 stranami listinných důkazů, upraví jeho výsledek odhadem??? A co jsou „náklady na bydlení“? Přirozené (a přiměřené) by bylo započíst do našich nákladů na bydlení splátku půjčky na pořízení domu a náklady na opravy a údržbu toho domu. Domnívám se, že skutečnost je právě opačná, nebo, přinejmenším, není ani zdaleka tak „nepochybná“, aby ji mohl soud přejít takovýmto konstatováním.

srovnání příjmů

Soudy na obou stupních zjistily, že máme podstatně nižší příjmy než domácnost matky a že s našimi příjmy nemůžeme vycházet, ale výživné nezměnily. My skutečně nevycházeli – a já platil výživné jen v symbolické výši, protože jsem věřil, že platí, že děti mají právo podílet se na životní úrovni svých rodičů a že rodiče přispívají úměrně svým možnostem a potřebám dětí. Potřeby synů z prvního manželství jsou zajištěné; bez jakékoli finanční pomoci matka poslala staršího syna na soukromou střední školu mimo bydliště, synové jezdili každý rok se školou na týden do Rakouska a Itálie, v roce 2007

30 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.12, poslední odstavec

31 seznámil jsem s tím odvolací soud například i ve svém podání z 25.3.2010, určenému přímo k jeho jednání

32 spis 12P 228/99, č.l.878

33 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.10, závěr druhého odstavce

dostali k vánocům počítačovou sestavu za zhruba 30 000 korun, o rok později dostali novou, starší syn má kolo za 14 000 korun, má už od základní školy vlastní notebook .. a tak dále. To není záštiplný výčet, to je konstatování skutečností, která jsou soudu ze spisu známá – a která pro mě, coby otce, znamená, že své omezené možnosti musím věnovat tam, kde jsou skutečně třeba (protože, například 14 tisíc nestála dohromady kola pro všechny děti v naší domácnosti za celý jejich život; a pokud je to nadsázka, tak jen velmi mírná).

urážlivé a zraňující tvrzení soudu

Odvolační soud se také vypořádává s mým tvrzením rozporu s dobrým mravem, spočívajícím v tom, že synové bez zjevného důvodu odmítají styk s otcem a zbavují jej tak všech rodičovských práv a povinností – pouze s tou jedinou výjimkou, že prostřednictvím matky trvají na placení výživného.

Moji synové byli soudem shledáni natolik vyspělými a schopnými samostatně o sobě rozhodovat, že jim soud přiznal právo otce zcela zavrhnout a nestýkat se s ním (což trvá už mnohem déle než tři roky) – ale současně soud odmítá přiznat dětem povinnost nést za svá rozhodnutí následek. Soud svůj názor formuluje takto: *Z obsahu spisu je zřejmé, že děti s otcem původně trávily čas rády a vídat se s ním chtěly i nadále, avšak otec si je svým málo empatickým přístupem k nim nezískal (to plyne zejména ze znaleckých posudků PhDr. Oldřicha Kaloče, které jsou součástí spisu). Otec zjevně nechápal potřeby dětí, sekýroval je, nechal si od nich posluhovat a nevytvářel jim pro ně zajímavý program – děti se u něho „strašně nudily“ ... Navíc jistě vnímají, že otec jim nechce poskytovat (a také fakticky téměř neposkytuje) ani základní výživné, zatímco dětem z druhého manželství (včetně dětí osvojených) zajišťuje i nadstandardní životní úroveň (např. privátní bydlení studující Anny).*³⁴

To jsou tvrzení, která kdyby pronesl prostý člověk, zřejmě bych ho fyzicky napadl, i kdyby byl silnější a větší a mocnější; pokud by jej neomlouvala demence nebo jiné postižení.

Nejprve k závěru: Soud zjistil, že naše příjmy na osobu jsou dlouhodobě kolem 4000 měsíčně, zatímco u matky je to zhruba o 1000 korun víc – a to při „opomenutí“ dalších výše popsanych **přiznaných** příjmů matky. Nadstandard *privátního bydlení* jsem soudu i zde vysvětlil, je to pro nás finančně i jinak nejvýhodnější řešení – ale především výše uvedené zjištění příjmových poměrů dokládá, že pokud studující dcery potřebovaly zhruba 4000 měsíčně (na cesty, pomůcky, stravu, ubytování atd.), musel jsem se já, má žena i celý zbytek rodiny dramaticky uskromnit. Soud konstatuje, že to je zřejmé – a já to nepopírám – avšak soud z toho dále vyvozuje nutnost nás ještě více omezit – a to je zjevně nemravné.

Ohledně styku se syny je skutečnost taková, že znalecké posudky zjistily, že mě kluci mají rádi, ale stýkat se se mnou nechtějí (u Petra oba posudky, u Davida až ten druhý). Ptal jsem se vždy, proč tomu tak je, když pokud byli se mnou, vycházeli jsme dobře, ale situace se vždy změnila až po jejich návratu domů. To jsem tvrdil mnoho let a dokládal to mnoha příklady, kdy je matka hrubě vedla k odporu a nenávisti ke mně. Okresní soud to zcela ignoroval, Krajský soud pak matku, která svoje konání nikdy nepopřela, při jednáních napomenul – a do zápisu shrnul, že na rodiče bylo působeno, aby spolu

34 rozsudek 26Co 487/2009 – 933, str.13

vycházeli. Druhý znalecký posudek, na který odvolací soud upozorňuje, jsem napadl mnoha výhradami; při jednání před Okresním soudem jsem znalci chtěl položit otázky, které jsem soudu dal písemně, jenže znalec odpověděl, že si to mám najít v posudku sám, že to tam je. Obrátil jsem se na paní soudkyni s námitkou, že mám právo na odpověď, ale paní soudkyně uzavřela, že jsem odpověď dostal. Konec, nikdo se nijak k mým výhradám nevyjádřil – natož, aby je vyvrátil. Ani u odvolacího soudu, kde znalec nebyl a soud v rozsudku jen písemně konstatoval, že já s posudkem nesouhlasím a on nemá důvod mu nevěřit.

Upozorňoval jsem na to, že jediným důvodem, který znalec zmiňoval pro to, aby se se mnou synové nestýkali, bylo, že u nás mladší (David) jednou musel pomoci při škrábání brambor k obědu (což jindy dělal bez problémů, a pomáhal i při sobotním úklidu dětem u nás doma, i když nemusel); tehdy měl ale asi jinou náladu a vzepřel se, zavolal matce, ta si pro něj během asi půlhodiny přijela (zhruba 20 kilometrů) a odvezla ho. Od té doby už k nám nejezdil.

U staršího Petra, který u nás byl jen několikrát ze začátku (a přestal jezdit, když udělal jakýsi podraz na Annu, kdy napsal jakousi nevhodnou zprávu jejímu příteli – což ale ona po krátké době „zapomněla“ a s úsměvem nad tím mávla rukou), u něho znalec svůj závěr opíral pouze o zjištění, že jsem se jej ptal, jak se mu daří ve škole, když jsem ho po půl roce viděl u vchodu do jejich domu (a to mu, Peťovi, přišlo otravné a nesnesitelné).

V květnu 2008 jsem také žádal, aby styku dětí se mnou byla nápomocná společnost RIAPS; navštívil jsem ji a bylo mi (panem Halamou) řečeno, ať požádám soud, aby se mnou přišli i synové, že bez nich to nemá smysl. Požádal jsem, soud dlouho nekonal a mé stížnosti na jeho nečinnost byly zamítny³⁵; až po dvou letech paní soudkyně Járošová při jednání řekla, že *samozřejmě není problém, aby mě tam s kluky poslala, že to je otázka pár minut, ale že mě tím, že to neudělá, vlastně chrání, protože by mě pak nenáviděli*. Řekl jsem, že o takovou ochranu nestojím, a ona nakonec nařídila, aby s kluky šla do RIAPSu matka a aby se tam domluvili, jestli je třeba, abych tam s nimi šel i já. Musím zdůraznit, že pan Halama svůj názor, že mám přijít se syny, změnil až poté, co jej kontaktovala paní soudkyně. Když jsem se ptal, čím je ta změna způsobena, napsal mi, že se nechce stát objektem nějakého osobního boje. Znovu zdůrazňuji, že to zjistil až po rozhovorech s paní soudkyní Járošovou (která dříve při jednání výslovně řekla, že se jí z *duše přičí snižovat výživné*, a nebo, když rozhodovala o zvýšení výživného pro děti mé současné manželky a její návrh zamítla, řekla jí výslovně po vynesení rozsudku, že *zjistila důvody pro snížení výživného, ale že to neudělala*).

Odvolací soud tedy mé tvrzení nemravnosti toho, aby synové bez důvodu úplně zrušili kontakty s otcem a ponechali si jen právo na peníze, „vyvrací“ tvrzeními, která jsou naprosto lživá a k mé osobě urážlivá a zraňující.

35 26UL 1/2008-3 a 26UL 2/2009-6